

46. Ellips

Dag van de ruimtewandelaar 2008

Op alle foto's van ruimtewandelaars en maanbetreders worden de sterren in de achtergrond weggeretoucheerd. Zegt men. Ik geloof "men" echter niet; ik geloof sowieso heel weinig. Ik geloof nog net wat ik zelf geloof, totaan de falsificatie. Zo geloof ik dat je die sterren - de vaste sterren dus, niet de planeten - zodra je je eenmaal te ver van de aarde hebt verwijderd, helemaal niet *kunt* zien, eenvoudig omdat het 3D-entiteiten zijn die wij alleen vanaf de aarde zien omdat we precies tegen de kopse kanten van die 3D-entiteiten aankijken. (Zie nr. 38) De vraag is dan waarom dat 3D-entiteiten sterrenlicht juist alleen op de aarde gericht staat. Zijn we dan toch het middelpunt der schepping? Dat is maar een halve waarheid. We kennen namelijk twee soorten licht, en nu bedoel ik niet de licht als golf en de fotonen, maar licht dat van de zon afkomstig is en licht dat van de sterren afkomstig is. Om dit dualisme te vereenvoudigen, anders gezegd om niet al te veel van mezelf te hoeven geloven, heb ik die twee lichttheorieën in elkaar geschoven. Aldus: De zon zendt naar alle kanten licht uit. Dat licht bereikt ons direct, maar ook indirect nadat het tegen het einde van het heelal is teruggekaatst. Dat teruggekaatste licht zien we als sterren. Hoe kan het dat het terugkaatst naar ons, en niet naar Jupiter, Saturnus of de zon zelf? Dat kan alleen als het heelal een ellips is, een cirkel dus met twee middelpunten: de zon en de aarde. Hoe groter het heelal, hoe meer het heelal als ellips niet meer van een cirkel is te onderscheiden. Daarmee is het probleem niet opgelost, want waarom is dat teruggekaatste licht in sterrenbeelden gerangschikt? Als het heelal een rafelrand zou hebben, zo ongeveer als aarde en planeten rafelige, oneffen bollen zijn, dan zou een gedeelte van het sterrenlicht de aarde passeren; dat kan dus niet de verklaring zijn. De patronen die wij als sterrenbeelden kennen, moeten dan wel afkomstig zijn van de zon zelf, waarbij de zon een verzameling lichtbundels uitzendt, en geen egaal verdeeld licht. Ofwel, het licht was in beginsel wel degelijk egaal maar het bezat een 3D-entiteit van leven waardoor het zichzelf evolutionair kon differentiëren tot sterrenbeelden. Zo heb ik mijn 3D-entiteit lichttheorie op zijn simpelst kunnen vereenvoudigen. Het heelal is een ellips en de zon zendt zijn licht als een bos 3D-entiteit stralen uit en wel met een onvoorstelbare snelheid - als ware het electriciteit - die inmiddels tot de zogeheten lichtsnelheid is afgenomen. Onder voorbehoud van falsificatie.

Net als de sterrenhemel, zo zijn ook onze wetboeken en rechtsregels weerkaatsingen van het recht en middel om ons te oriënteren. Als we dat voor ogen houden, zou een teleologische interpretatie gericht op een rechtvaardig doel, het altijd moeten winnen van een wethistorische of grammaticale interpretatie. Net zolang tot we alle regelgeving hebben kunnen vervangen door een stelsel van uitgangspunten, en tenslotte door 3D-entiteit allesomvattende formule waaraan elke situatie getoetst kan worden. Maar hoe bereiken we dat? De lezer heeft gelijk, als ik geen ruimtewandelaar ben, dan ben ik nu toch zeker een luchtfietsers. Hoe het ook zij, we zouden kunnen beginnen door voor elke twee wetgevingsambtenaren die worden ontslagen een onafhankelijke rechter erbij te benoemen. En niet langer andersom. (Dat procedures tegen de overheid ten gevolge van een minder belaste rechterlijke macht ook nog sneller kunnen verlopen, is voor alle partijen mooi meegenomen.) (Dat het buiten de wet om regeren ten gevolge van een versterking van de rechterlijke macht minder makkelijk wordt, is nog mooier meegenomen.) (Dat de burger door e.e.a. meer *vertrouwen* in de rechtsstaat kan krijgen, is misschien nog wel het mooist meegenomen; al was het maar voor de bankiers ervan.)

Uw columnist, V.L.